

[Udenrigsministeren.]

ting; jeg har lige været med til i juridisk udvalg at gøre et par betænkninger færdig, hvor vi kommer lidt ind på det. En af de ting, som jo gør Nordisk Råd tungt, er, at ethvert medlem kan stille et forslag, og i samme øjeblik forslaget er stillet, udløses hele høringsmekanismen. Jeg har været inde på det flere gange, og hver gang er jeg blevet mødt med spørgsmålet om, hvordan jeg ville indrette en stoppeklods, en slags censur på medlemsforslag. Vi har i dette ting med de ti partier i øjeblikket mange forslag, fordi alle partier fremsætter forslag; man tør ikke rigtig tænke sig dette tings arbejdsgang, hvis det var helt almindeligt, at hvert enkelt medlem eller 2-3 medlemmer fremsatte forslag til hver session.

Den anden ting er, at det nok er rigtigt at prøve at nedbringe antallet af embedsmænd ved sessionerne; det kan bl. a. gøres ved, at man i højere grad har mange sager behandlet færdig i udvalgene, så at det ikke er nødvendigt at medbringe så mange embedsmænd til sessionerne; det er også ting, vi har været inde på i de betænkninger, som jeg lige nåede at aflevere, inden jeg måtte træde ud af Nordisk Råd i forbindelse med regeringsomdannelsen.

Så sagde hr. Arentoft — og på det punkt er vi enige — at hvis Storbritannien skulle vælge at gå ud af EF, hvad jeg hverken venter eller tror eller håber eller ønsker, så ville fremskridtspartiet gå ind for en folkeafstemning, sådan forstod jeg hr. Arentoft. Det er det samme standpunkt, vi har givet udtryk for fra socialdemokratisk side, dog med det forbehold, som hr. Arentoft ikke nævnte, men som jeg vil tro hr. Arentoft også har, at vi siger, vi må kende de nye vilkår, vi må vide, hvad det er for et valg. Storbritannien får, for så kan vi måske ligesom lidt bedre vurdere, hvad det er, Danmark vil komme ud for. Altså: hvad sker der med Storbritannien på en hel lang række felter? Vi må kende de nye vilkår.

Jeg kan sige én ting mere til hr. Arentoft, og dermed har jeg svaret også hr. Ninn-Hansen. Hr. Ninn-Hansen var bl. a. inde på proceduren i forbindelse med folkeafstemningen. Den skal jeg vel holde mig fra i dag. Jeg erkender blankt de problemer, hr. Ninn-Hansen nævnte, men jeg tror, at hvis der er et stærkt politisk ønske i dette ting og i be-

folkningen om en folkeafstemning i det tilfælde, så finder vi også den procedure, der gør, at man kan få det til at følge grundlovens regler. Men som sagt, proceduren skal jeg ikke komme ind på i dag.

Men når der er blevet spurgt, så vidt jeg husker fra hr. Ninn-Hansens side, i hvert tilfælde fra andres side, hvorfor vi så automatisk mener, at Storbritanniens udtræden udløser en folkeafstemning, så er det jo bl. a., fordi vi i de dagsordener, der blev vedtaget med stort flertal i dette ting i 1970 og i 1971, hver gang brugte vendingen: sammen med Storbritannien. Altså, sammenhængen blev meget stærkt betonet ved disse forskellige lejligheder, og det er det, der efter min mening gør det til en naturlig ting, at man igen holder en folkeafstemning — altså når man kender de vilkår, Storbritannien får.

Så spurgte hr. Arentoft om Rockall, og da ikke alle kan formodes at være lige fortrolige med Rockall, kan jeg sige, det er en meget lille ø, så lille, at den uden at forstyrre forhandlingerne kunne ligge her i rummet, og den ligger i Atlanterhavet 250 sømil vest for Hebriderne. Denne ø tilhørte oprindeligt ikke nogen, og så tog Storbritannien sig af den i 1955 og indlemmede den officielt i 1972. Der er nogle problemer i forbindelse med den og dens indflydelse, som hr. Arentoft ganske rigtigt sagde, med hensyn til sokkelafgrænsninger og andet. Den danske stilling har dér været, at dette er et spørgsmål, som man beskæftiger sig med på havretskonferencen. Vi har ikke villet foregribe den debat, der finder sted på den havretskonference, som jeg har omtalt, og som begyndte i går i Genève. Vi vil afvente, hvad der kommer ud af konferencen, før vi markerer nogen stilling til dette problem, og jeg håber, hr. Arentoft vil forstå, at vi ikke godt kan gøre det inden.

Hvad endelig de problemer angår, som hr. Arentoft nævnte i forbindelse med den meget tragiske, frygtelige og beklagelige begivenhed med kidnapningen af Peter Lorenz i Berlin, så vil jeg sige, at det er klart, at enhver regering må være optaget af, hvad der kan gøres i sådanne situationer; det er den danske regering også, den forrige som den nuværende. Jeg tror, hr. Arentoft vil forstå, at jeg ikke kan gøre rede for enkeltheder her. Jeg er ikke engang sikker på, han